

Din repertoriul stagiunii

ION ZAMFIRESCU

vă recomandă:

GER CUVINTUL de Dragomir Horomnea, Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani

Cadrul de ședință în care se petrece acțiunea, într-adevăr, ar putea să pară conformist și stereotip. Materiei lui, însă, autorul a știut să-i imprime dimensiuni umane. Ședința adusă pe scenă nu rămâne simplă formulă procedurală, ci se transformă în comunitate cu suflet și în proces viu, de opinie publică. Asistăm, în decursul ei, la profesiunea de credință a unui om vrednic, cinstit, cu opțiuni sigure, dar, totodată, muncit de îndoieli etice, înțelegând să se încreadă cu hotărâre leală și curajoasă în judecata semenilor săi.

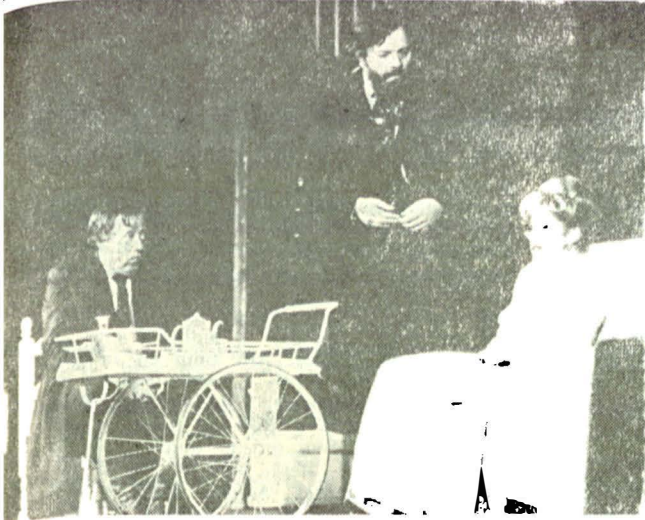
A CINCEA LEBĂDA de Paul Everac, Teatrul Giulești și Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca

Despre această piesă am două imagini: aceea de la Teatrul Giulești, în nota oarecum severă a dramei psihologice guvernate de principialitate ideologică, și aceea de la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca, mai aplecată spre lirism și spre îngăduință în ce privește dreptul omenească la evadare din banal. Două imagini diferite, dar slujind, în mod convingător, unui singur scop: să existe în piesă reflexii ale actualității și iradierea inefabilului, interesând imanente ale psihicului și resorturi ale existenței intime.

Protagonistii montării bucureștene, Doina Mazanitis și Corado Negreanu

LIVADA DE VIȘINI de Cehov, Teatrul de Comedie

Îmi pare un spectacol complex, reunind în el clasicism și modernitate, realism și poezie, adevăr literar și adevăr scenic, aspecte comice și aspecte tragice ale vieții. Există o partitură Cehov — așa cum în dramaturgia noastră există o partitură Caragiale — deschisă oricând unor diferite „citiri” și „recitiri” interpretative, dar tot atât de hotărâtă și în a-și păstra un sens al ei, adică, tradițional. Sănotese că spectacolul la care mă refer a găsit mijloace ca, între aceste ipostaze, aparent contradictorii, să funcționeze modalități, de armonizare și de integrare.

BOCET VESEL PENTRU UN FIR DE PRAF RĂTĂCITOR de Sütő András, Teatrul Național din Tîrgu Mureș, secția maghiară

Am văzut spectacolul cu numărul 80. Nici o clipă, în să, nu am avut impresia că ar fi obosit sau intrat pe făgașul rutinei. Explicația e simplă: valoarea textului și valoarea interpretării. Sub aparența unor situații comice, stăruie, în această piesă, un înțeles psihologic adică: trebuie să știm că în ființa umană, capabilă de virtuți și de consecvență, pot apărea și imprevizibile fragilități, de natură s-o poarte prin rătăcirii și aberații.

VASILE LUCACIU de Dan Tărchiță, Teatrul Dramatic din Baia Mare

În totul, o pagină de istorie, reconstituită cu măsură, cu echilibru, cu adevăr faptic și cu atenție deosebită. Un spectacol liniștit, egal, condus regizoral cu viziune sigură și cu un simț corect al evenimentului comemorat. Și, de asemenea, o scenografie sugestivă, trăsură de unire între metaforă și realitate, lăsînd ca prin aceleași mijloace simple să intuim și fastul prezumțios al pajurei habsburgice, și omenescul lîmpede, pitoresc, al colțului românesc de țară.

